

ligheden betyde en Mindskelse af deres Udgifter. Thi man maa vel huske paa, at en stor Del af de Personer, hvorom der her er Tale, ganske særlig Enkerne, i Forvejen faar Hjælp af det offentlige Fattigvæsen. Gennemgaaende for hele Landet bliver det selvfølgelig en Merudgift, men dette Lovforslag vil ogsaa yde en Garanti for, at Slægten, der vokser op, bliver bedre i Stand til, naar den gaar ud i Livet, at klare sig og klare sig uden at falde det offentlige til Besvær, og der kan vel neppe være nogen Tvivl om, at naar det i Anmærkningerne til Lovforslaget hedder, at naar denne Lov er traadt ud i Livet, kan man gaa ud fra, at Kommunerne ville overføre fra Fattigvæsenet de Enker, som findes der nu, til denne Lovgivning, saa vil denne Antagelse slaa til, og det vil utvivlsomt i almindelig intellektuel og moralsk Henseende betyde en Højnelse af hele den Befolkingskreds, hvorom der her er Tale. Dette, at de fattige gennem Aarene have skullet henvende sig til Fattigvæsenet for at faa Hjælp og mange Gange have maattet sende deres Børn derhen, har mærket dem, sløvet dem og demoraliseret dem. Det er altsaa ikke alene, fordi der her ydes en økonomisk virksom Hjælp til mange, som ikke hidtil have faaet en saadan, men det er ogsaa, fordi dette Lovforslag betyder en Højnelse af hele den Del af Befolkningen, hvorom der her er Tale, at jeg hilser dette Lovforslag med Glæde. Derfor tror jeg egentlig, at Virkningerne af Lovforslaget ikke i Øjeblikket kunne overses, men det ved jeg, at denne Del af den sociale Lovgivning maaske er den, der vil fremkalde størst Tilfredshed ude omkring i mange fattige Hjem.

Den ærede Ordfører for Regeringspartiet, som fremkom med nogle Bemærkninger baade til mit Parti og andre, som, før Rigsdagen samledes, have været fremme med kritiske Bemærkninger om Regeringspartiets Stilling til den sociale Lovgivning, skal jeg ikke følge paa denne Vej. Det er en Selvfølge, at selv om vi hilse ethvert Fremskridt paa den sociale Lovgivnings Omraade med Glæde og give det vor Tilslutning, kan det ingen Sinde afholde os fra, naar disse Forslag ere gennemførte, at agitere for, at andre Omraader, som endnu ikke ere komne ind, under den sociale Lovgivning, komme ind derunder. Selv om vi gennemføre dette Lovforslag, vil der endnu være en Række sociale Spørgsmaal, som ere uløste, og vi ville stadig minde ikke alene Regeringen, men Overklassen og Samfundet om deres Pligt. Jeg vil sige til

det ærede Medlem, uden at jeg i øvrigt finder Anledning til at slaa ind paa en storpolitisk Diskussion eller en Diskussion om almindelige sociale Spørgsmaal og Forhold, at de, der her er Tale om at hjælpe, at yde en Haandsrækning, have ydet fuld Valuta derfor. Det Krav, som gennem Aarene paa dette Omraade er stillet fra vor Side, burde have været gennemført for mange Aar siden. Naar det ikke blev gennemført i 60erne eller 70erne eller 80erne, skønt Trangen den Gang var forholdsvis lige saa stor, var Grunden ganske simpelt den, at der i Underklassen ikke var nogen Bevægelse, som kunde føre den Slags Krav frem til Sejr. De Folk, her er Tale om at yde en Haandsrækning, have som sagt gennem deres Arbejde ydet fuld Valuta for, hvad de maatte faa, i alt Fald mangfoldige af dem — der kan være enkelte, om hvem det ikke gælder —. Jeg har den Opfattelse, at det bedste vilde være, om man kunde stille Enker og Enkemænd, som ikke have alt for mange Børn, saaledes i økonomisk Henseende, at de ved deres Arbejde kunde underholde sig selv og deres Børn, men med de Lønninger, der f. Eks. gælde for Kvinder baade paa Landet og i Byerne, kunne de i Regelen, naar de have 3—4 Børn, med deres bedste Villie, selv om de anstrenge sig nok saa meget, ikke skaffe deres Børn Underhold og Opdragelse, end ikke det Underhold og den Opdragelse, som Arbejderbørn i Almindelighed faa. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale det foreliggende Forslag baade til mit eget og andre Partiers velvillige Overvejelse. Jeg haaber, som sagt, at Resultatet af de Forhandlinger, der ville blive førte i Udvalget, maa blive, at vi snarest muligt enes om en Fællesindstilling, saaledes at Forslaget kan gaa op til det andet høje Ting og den 1. April træde ud i Livet som Lov. Hermed skal jeg anbefale Forslaget og takke for dets Fremkomst.

Ivar Berendsen: Der møder os altsaa i Dag en gammel Bekendt i en ny Dragt, og Dragten maa siges at være klædelig. Særlig pynter det unægtelig paa de fattige Børn, at de i Dag ikke præsenterer sig bragte herind ved privat Støtte, bankende ydmygt paa Folketingets Dør halvt som paatrængende, halvt som taalte Supplikanter, der høres i al Korthed, helst saa kort som muligt, og saa forsvinde i et flittigt, men tavst Udvalgs Mørke, hvorfra senere en kort Betænkning følger dem tomhændede hjem, men at de indfinde sig med Regeringens blaa Stempel, med Indskriften: